

Folketingets Retsudvalg

Dato: 12. juli 2006

Folketinget har i skrivelse af 27. juni 2006 (ad REU alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 447:

Spørgsmål nr. 447:

"Kan ministeren vedr. Chesnutsagen bekræfte, at det må lægges til grund, at Civilretsdirektoratet (som den danske centralmyndighed) i 1998, lagde til grund, at de fra USA oversendte dokumenter på vegne af Ronald Chesnut kunne danne grundlag for en Haagerkonventions-sag? Vil ministeren i fortsættelse heraf konkret oplyst, hvilke egne undersøgelser Civilretsdirektoratet foretog af såvel dokumenternes ægthed som, om de var endelige retsafgørelser?"

Svar:

Efter Haagerkonventionen af 1980 om de civilretlige virkninger af international børnebortførelser, der er implementeret i dansk ret ved børnebortførelsesloven (lov nr. 793 af 27. november 1990 om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser), påhviler der konventionslandene en gensidig forpligtelse til efter anmodning umiddelbart at tilbagegive børn, som ulovligt er bortført til eller tilbageholdes i et konventionsland.

Afgørelser om tilbagegivelse af et barn efter Haagerkonventionen træffes efter børnebortførelseslovens § 12, stk. 1, i Danmark af fogedretten.

For at sikre samarbejde mellem de kontraherende lande skal hvert land udpege en centralmyndighed. I Danmark er centralmyndigheden som bekendt Familiestyrelsen (tidligere Civilretsdirektoratet).

Centralmyndighedens væsentligste opgave er at modtage og formidle anmodninger om bl.a. tilbagegivelse af børn og i øvrigt at koordinere, fremskynde og lette sådanne sagers behandling på tværs af landegrænser. Centralmyndigheden har desuden en mere generel forpligtelse til at samarbejde, bl.a. gennem udveksling af oplysninger om deres eget lands lovgivning mv.

Centralmyndigheden foretager en første prøvelse af sagen for at vurdere, om anmodningen falder inden for konventionens rammer, men centralmyndigheden udviser dog stor forsigtighed med at afvise anmodninger om tilbagegivelse. Sagen videresendes derfor til fogedretten, hvis anmodningen om udlevering ikke synes åbenbart ugrundet. Der foretages ikke en egentlig prøvelse af de enkelte dokumenter i sagen, og videregivelsen vil derfor ske, selvom dokumentationen f.eks. alene foreligger i kopi, idet manglende eller original dokumentation så eftersendes.

Jeg kan til orientering oplyse, at udvalget for børnebortførelser, der afgav sin redegørelse i november 2004 ikke havde bemærkninger til ovenstående fremgangsmåde. Følgende fremgår således af udvalgets redegørelse (afsnit 5.5.2.):

”Udvalget finder, at det er vigtigt, at en anmodning kun afvises, når det er klart, at anmodningen ikke falder ind under konventionens anvendelsesområde, f.eks. hvis den anmodende forælder ikke kan dokumentere at være forældre til barnet, hvis barnet er over 16 år, eller hvis barnet før bortførelsen havde sædvanligt opholdssted i et land, som Danmark ikke samarbejder med efter konventionen. I tilfælde, hvor ansøgningen ikke kan anses for åbenbart ugrundet, men hvor der er tvivl om fortolkning af konventionen eller om, hvorvidt betingelserne er opfyldt, bør tvivlen komme anmoderen til gode, således at anmodningen videresendes til retten, der som den kompetente myndighed må træffe afgørelse herom.”

Lars Barfoed

/Marius Sylvestersen